

BARAK LÁSZLÓ

...halála bizonyítékai

Üzeneteim idősebbek nálam.
Ezért jelentősebbek,
mint az életem volt.
Halálom bizonyítékai.

Nem számolhatom a napokat.
Amikor megszólalok,
kések nélkül játszom.
Áldozatok nélküli anyanyelven.

Nem adhatom el a véretem.
Nem tudhatom,
milyen könnyű,
és kit terhel, amit ti igazságnak neveztek.

A törvényről lenne szó?
Az esküről?
A csalásról?

*

Semmire sem vittem.
Mégsem kell megtagadnom az anyámat,
magamat.
Hogy végre boldog legyen –
nem értem.
Miattam.

Egyszerűen lehetetlenség hazautaznom.
Hogyan gondolhatnék ilyesmire itt,
ahol nem csordogálnak utcák az éjszakában?
Ha haza is találnék,
ugyan minek feküdnék le otthon?
Hisz nem maradna meg a testem lenyomata a lepedőn!

*

Ahol falevél nem hull, hogy azt hazudja, ősz van,
nem morzsolhat össze az évszakok malomköve.
Sebből vér nem bugyog.
Nincsen szomjúság,
meg töviskoszorúval díszített föltámadás.

Mégsem a formát öltött nyugalom az, ami körülvesz.
Csak a bizonyítékok.

*

Nem vakultam meg azon a napon,
amely nélkülem folytatódott.
Csak újra halott lettem – máshol.
Mások életének halottja.

A fájdalom, magány, szorongás, a kétségbeesés helyett
túl sok mindenre emlékszem –
De nem fáradok el.
Nem alszom el.
Nem ébredek föl.
És nem üzenhetek,
hogy nem voltam benne a koporsóban.

...mit kezdene a szépséggel

Végeérhetetlen ami nincs.
Az emlékezetre hasonlít.
Ám nincsen ajtaja,
amit résnyire nyitva hagyhatnál,
hogy beléd szökhessen az idő.
Ezért nem szabadulhatsz attól a pillanattól,
amelyben végleg elhallgattál.
Az ember itt kevés a szeretetre.
Elég, ha hálás legbelül
ezért-azért; egyszóval mindenért.

*

Nem tudok pihenni:
Valójában két szó, mit ismerek,
bűn és imádság két szavát,
mert bennem laknak az élők.
Akiknek kijár az igazság, a rettenet,
vagyis a szépség.
De ugyanúgy nem tehetek értük semmit,
mint önmagamért odaát.
Miért is gyötörne,
hol lehetnék otthon?

Nem lehetek újra test,
nem is múlhatok hát el, mint az évszakok.
Hiszen nem egy rossz álom tart fogva,
ami lerázható,
hogy megszülethessen újra.

Mit is kezdhetnék az igazsággal, a rettenettel?
A szépséggel.

*

ki nyújtná fehér kezét
hol nincsen már mese
hol féreg motoz – mégsem emlékményét
és nem létezik otthonnak nyoma se
tarka szirmok helyett
a semmi nyílik neked
ahol halott a lelkiismeret
(aranyló alkony sincsen menyasszonyarcon)
nem jó boldog álom
nincsen pirkadat
nem oszlik el mint a hab
a végtelen

*

végtelen séta a halál
de nem távolodhatsz
hogy közeledj

nincsen fény
nem láthatod a szépséget
nem láthatod bűnödöt:
istent
amint élted halottait sem

nincsen hang
hogyan is hallanád a levegőt
amely átjárja a testet
mit is hallanál
hisz nincsen tested

minek könyörögnél
hogy ne kelljen újraszületned!